

Ocotepec,

Ocotepec is een dorpje in Chiapas, de meest Zuidelijk staat van Mexico. Het dorp zelf bestaat uit 4 barío's (wijken) en uit een 15-tal gemeenschappen, de verste (San Pablo) ligt op 3 uur wandelen van Ocotepec. Om er te geraken vanuit België moet je eerst 12 uur vliegen naar Mexico City, dan 12 uur met de bus naar Tuxtla. In Tuxtla is het nog eens 3 uur rijden op een asfaltweg die nog maar 2 jaar is aangelegd. Tot voor 2 jaar moest je eerst naar Coapilia en dan ofwel te voet naar Ocotepec (10 uur wandelen) ofwel met een wagen uren hobbelen over een kiezelweg.

Er is 1 telefoonlijn voor het hele dorp. Als iemand een telefoon krijgt, wordt dat door heel het dorp omgeroepen. Het valt sterk op dat Ocotepec aan het veranderen is. Vorig jaar waren er in heel het dorp enkele TV's, nu heeft bijna 1 op 3 huizen een TV. Vele volwassenen hebben slechts enkele (echte) tanden over, maar ook bij de kinderen zie je meer en meer zwarte tanden opduiken. Er lopen meisjes rond die zich héél westers kleden, terwijl anderen dan weer tevreden zijn dat ze kleren hebben. Ook valt het afvalprobleem sterk op. Het is de gewoonte je snoeppapiertje te laten vallen op de plaats waar je je snoepje of koek hebt opgegeten. De straten liggen er verschrikkelijk vuil bij.

Hoe het allemaal begon...

In oktober 2004 was er een infodag en kon je inschrijven voor 2 projecten, de Filippijnen en Mexico. Aanvankelijk waren er 5 jongeren die zich voor Mexico hadden ingeschreven, later kwamen er nog 3 bij. Aan de deelname waren voorwaarden verbonden. Als we mee wilden moesten we dat jaar Spaans leren. Op de voorbereidingsweekends leerden we veel over de cultuur, we leerden bij over ontwikkelingshulp, globalisering, de levensstijl van Don Bosco...

We waren uiteindelijk met 8 jongeren en zuster Marina. Vanaf Mexico City vergezelden ons ook nog een Mexicaan, Francisco, ook een vrijwilliger van Vides.

Het was een fantastische ervaring. In de voormiddagen bezochten we de verschillende gemeenschappen in Ocotepec. Sommige lagen op 20 minuten loopafstand, naar anderen moesten we zeker 3 u wandelen. We hebben ze allemaal bezocht en gevraagd aan de verantwoordelijken van elke gemeenschap om de kinderen te vertellen welke voormiddagen we in welk naburig gelegen gemeenschap speelpleinwerking gaven. In de dichter gelegen gemeenschappen was het echt leuk om te spelen, ze waren open en enthousiast. Maar in de moeilijk bereikbare gemeenschappen waren de kinderen erg verlegen en liepen gewoon weg van ons. Daar waren nog niet veel vreemdelingen geweest. In die gemeenschappen begonnen we dan altijd met héél weinig kinderen, maar we hielden vol - hoe moeilijk dat soms ook was - en onze moeite werd altijd beloond, naar het einde toe was de groep telkens veel groter.

In de namiddagen bleven we in Ocotepec en gaven daar eerst telkens in andere groepen, maar later in vaste groepen speelplein. Het was echt leuk, je leerde de kinderen goed kennen. Vóór onze reis hadden we geld en materiaal ingezameld (we hebben veel bijeengekregen!). We hadden 8 overvolle valiezen materiaal mee waar maar een klein deel van aangekocht was. De rest werd gesponsord of kregen we van vrienden of kennissen. Tof dat zoveel mensen in ons project geloofden en ons steunden.

Elke avond rond 6 uur gingen we naar het pleintje dat voor de kerk ligt. Daar hingen altijd wel wat kinderen rond. We praatten wat met hen of speelden nog wel spelletjes,

de laatste week stonden de kindjes ons altijd al met een grote groep op te wachten om samen te voetballen, basketballen of gewoon weg wat babbelen.

De zondagen waren we vrij en die gebruikten we dan om van de voorbije week te bekomen, ze waren heel vermoeiend. We hebben ook eens de Cañon del Sumidero gedaan, héél indrukwekkend. De hoogste top is 1200 meter hoog!

Francisco, de Mexicaan, stelde voor iets te ondernemen tegen het afvalprobleem. Dus organiseerden we een afvalrace. Elf groepen, elk met een begeleider, verzamelden zoveel mogelijk afval. Het was een succes, we moesten stoppen omdat we geen vuilniszakken meer hadden. Die zelfde avond zagen we op een muur dicht bij de kerk een “Winnie de Pooh” -schilderij waarop stond (in het spaans natuurlijk): “Een goede burger smijt geen afval op de straat.” Ik hoop dat ze nu wat milieubewuster worden.

De laatste 2 weken kwam er nog een Braziliaanse en een Mexicaanse vrijwilliger. Samen leerden zij de kinderen en zelfs enkele moeders mooie armbandjes en colliers maken.

De laatste dag hebben we allemaal in vijfde versnelling opgekuist om nog wat langer bij de kinderen te kunnen zijn. We zijn zelfs nog naar El Carmen geweest, een gemeenschap van Ocotepc, om daar afscheid te nemen van de kinderen. Het afscheid was zwaar, enkelen onder hen zal ik nooit vergeten. Toen we de volgende ochtend vroeg naar Tuxtla vertrokken stonden een 15-tal kinderen klaar om ons uit te zwaaien. Samen genoten we voor de eerste en laatste keer van de zonsopgang in Ocotepc. In Tuxtla namen we de bus naar San Cristobal, een toeristisch stadje. Daar namen ik, Zuster Marina en Caroline afscheid van Naomi, Roel, Thomas, Evy, Bieke, Sofie en Francisco die samen nog in Mexico bleven om rond te trekken. Wij gingen via Tuxtla naar Mexico City, bleven daar nog 2 dagen en namen dan het vliegtuig richting London Heathrow.

Ocotepc heeft voor altijd een plaatsje in mijn hart veroverd. Ik zal er nog veel aan terugdenken.

Pieter-Jan